Recensie: Song Circle ***1/2

Cultuurhuis Brasschaat
zaterdag 27 september 2025

foto © Garifuna

Recensie:
Géén ledscherm. Géén vuurwerk. Gewoon 3 songschrijvers die één na één een nummer brengen en duiden, dat is het concept van Song Circle waarmee Johannes Genard (School is Cool), Jan De Campenaere (Venus in flames) en Noémie Wolfs (nog steeds de beste frontvrouw die Hooverphonic ooit gehad heeft) dezer dagen langs de cultuurhuizen trekken. Hun concert in Brasschaat werd echter pas interessant toen ze in hun blootje op het podium stonden wanneer zowel de versterking van hun micro's, instrumenten en monitors het liet afweten waardoor ze moesten improviseren en vooral hun contact/interactie met het publiek versterken. Als ze slim zijn, doen ze daar wat mee en integreren ze een akoestische, niet versterkte set in hun optreden vanaf nu.

Noémie Wolfs excuseerde zich op het einde van Song Circle naar het publiek toe omdat het volgens haar geen fijne beleving moet geweest zijn. Zelf had ze dit in haar 15-jarige carrière immers nog nooit meegemaakt. Daar ging een vrouw in het publiek al meteen tegenin en terecht. Artiesten hebben namelijk vaak het gevoel dat wanneer er technisch iets misgaat, toeschouwers daar last van hebben. Dat is hoegenaamd niet altijd het geval. Toch zeker niet wanneer men er alles aan doet om het probleem te verhelpen, wat helaas niet lukte in Brasschaat. En wanneer de artiesten in kwestie gewoon door doen, er het beste van proberen te maken plus daarenboven nog eens dichter bij het publiek komen, in dit geval ging het trio gewoon in de zaal zelf spelen, weet je dat je een uniek concert aan het beleven bent.
Nu met al die lala-, nana- (Try try try, On the halfway line), oho- (Hanging on) en etherische oehoe-melodieën (Whisper on the wind) die in hun nummers steken, en het feit dat de zaal in Brasschaat bescheiden in oppervlakte is, lenen de meeste songs die de drie brachten ook toe om even mee te zingen of in de handen te klappen. Dus op dat vlak zat het wel goed en kreeg Song Circle opeens een hoog kampvuur-gehalte in de tweede helft. Stonden Noémie en vooral Johannes, die ook even zijn tekst kwijt was tijdens Whisper on the wind, nog wel eens af en toe te spieken naar de zelfgeschreven teksten die op een muziekstandaard lagen tijdens de eerste helft van het concert, dan verlieten ze hun posities om naar de rand van het podium te komen en uiteindelijk ook tussen de toeschouwers te gaan staan. Gebruik maken van een standaard om teksten te kunnen aflezen, vinden we altijd al wat getuigen van artistieke luiheid - van songschrijvers mag een mens namelijk verwachten dat ze hun eigen nummers van buiten kennen - maar bovendien: ze creëren een vierde wand tussen artiest en publiek. Het voelde dus als het ware als een bevrijding aan toen de drie zich daar niet meer achter konden schuilen.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Al bij de eerste 'nana' uit openingssong On the halfway line ging het trouwens mis. Een van Johannes' gitaarsnaren brak namelijk dan al. En hoewel hij ter hulp geschoten werd door de stagehand van Brasschaat, bleek de zanger door zijn enthousiasme ook het 'tsjoepke' verloren te zijn. Dat kleine ding is zwart en nogal moeilijk om terug te vinden op een zwarte podiumvloer maar essentieel om een gitaar te herstellen. Dus leende Johannes vanaf dan de Gibson van Jan die hij destijds kocht met het prijzengeld van HUMO's Rock Rally. Kennelijk was dat voor de derde plek die ze scoorden bij deze wedstrijd in 2000 hoger dan 10 jaar later toen School is Cool die won. Jan gaf het publiek namelijk mee dat ie naast zijn snaarinstrument waarop ie speelde in Brasschaat ook voor het eerst een reis met zijn lief kon maken. Daaruit ontstond de song Andalucia waarin Jans fan zijn van Neil Young ook in resoneerde. Later zei Johannes dat hij met het prijzengeld een gitaar kocht maar dat dan de centen kennelijk op waren. Eerder tijdens Song circle had Jan Silent treatment laten horen dat over ruzie maken gaat en daardoor dagen niks tegen elkaar zeggen. River of life ging dan weer over zijn moeder die stierf in 2020, weliswaar niet aan covid.

In de eerste helft stak Noémie met kop en schouders boven haar mannelijke collega's uit. Haar allereerste nummer dat ze samen met andere schrijvers schreef: Lonely boy's paradise, had iets magisch maar vooral: ze klonk internationaler dan de mannen. Het heeft ook te maken met de manier waarop ze op het podium stond. Groter kon het contrast met Johannes die ze ook wel JoJo noemde namelijk niet zijn. Zij was stijlvol en chique gekleed in bordeaux broek en vest, hij droeg een simpel wit t shirt en sandalen. Voeg daaraan toe dat ie zijn witte elektrische gitaar tijdens Silent treatment door een veel te kleine gitaarband bijzonder hoog hield, en we kunnen ons niet van de indruk ontdoen dat Johannes weer wat knullig maar in zekere zin zo ook wat ontwapenend voor de dag kwam. Het leek wel alsof hij zijn instrument dat doorgaans als cool beschouwd wordt zo van alle stoerheid ontdeed, door het bijna ukulele-gewijs rond zijn nek te hangen en te bespelen.

Veruit het best met de situatie ging Noémie om tijdens Song circle toen halfweg voor het eerst er een luide ruis door een versterker te horen was. Ze ging ernaar toe en riep: 'Simon?' omdat ze net in haar bindtekst het over haar man had waar ze een jaar geleden mee getrouwd is. Toen niet veel later tijdens Notorious alles uitviel klopte ze even met haar wijsvinger tegen haar monitor en vroeg ze nog eens of haar man daar zat. Héérlijk hoe ze zo wat theater stak in de set. De zangeres ging vervolgens op de rand van het podium zitten en de twee mannen volgden haar door voor de microstatieven plaats te nemen, dichter bij het publiek. Die move werkte en zorgde ervoor dat we terug bij de les geraakten in wat tot dan - los van de technische issues - een matig optreden was.

De drie, blijkbaar niet bewust van hoe het publiek het concert van dan af ervoer, tilden het niveau van Song circle op, door puur en op de meest authentieke manier te musiceren. Het gevolg was dat de toeschouwers steeds luider applaudisseerden na elk akoestisch nummer zoals New kids in town, de allereerste single van School is Cool dat nu lekker countryachtig klonk. Jans Lean on me ging vervolgens over zeven begrafenissen en een geboorte meemaken in hetzelfde jaar. Long run dat ie niet kon brengen op synths wijzigde Johannes in In want of something. Daarvoor ging ie op twee blauwe zetels staan in het publiek en deelde hij de zaal polariserend-gewijs in twee in om het zo mee te laten zingen. 'Brasschaat ga ik nooit vergeten' zei Noémie Wolfs voor ze afscheid nam met Burning waarin ze een stukje Dreams van Fleetwood Mac integreerde. Een verdiende staande ovatie volgde na wat we op zijn zachtst gezegd een uniek optreden van Song circle kunnen noemen.

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.